

РЕШЕНИЕ

№ 25745

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4819** по описа за **2026** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от началника на ГРУ-С. при РДГП-Аерогари при ГДГП-МВР, срещу Решение от 24.01.2026г. на Софийски районен съд, 11-ти състав, постановено по анд.№ 16460/2025г.

Твърди се, че обжалваното решение е неправилно поради нарушения на материалния закон при постановяването му, при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. по изложените в касационната жалба оплаквани се иска отмяна на въззивното решение и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба Г. П. Г., редовно призован не се явява, не изпраща представител и не изразява становище.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал.2 от АПК, вр. чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С Наказателно постановление № 25-8177-000006/03.09.2025г., издадено от началника на ГРУ-С. при РДГП-Аерогари при ГДГП-МВР, на Г. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева, на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП, за нарушение по чл.104а от същия закон.

С обжалваното в настоящето производство решение, СРС е отменил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен акт, въззивният съд се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК. Въз основа на тях е изяснил фактическата обстановка по делото, която се споделя изцяло и е обосновал правени изводи за допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на НП, изразяващи се в несъответствие между тях, относно описанието на инкриминираните факти, а по отношение на административнонаказателното обвинение за неговата недоказаност.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо, но неправилно.

СРС е приел, че издаденото срещу ответника НП е незаконосъобразно и го отменил, по причина, че призовани и разпитани от съда свидетели посочени като актосъставител и свидетел по АУАН не са възпроизвели фактическата обстановка, въведена в НП на основание съставения АУАН. Съдията от РС е приел, че невъзможността на свидетелите да възпроизведат факти от съществено значение за вменените нарушения са основание да се приеме отсъствие на нарушение, отричайки презумптивната доказателствена сила на АУАН по смисъла на чл.189, ал.2 от ЗДвП. По силата на тариз норма, едовно съставените актове /АУАН/ по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В преценката си дали да издаде наказателно постановление административно наказващият орган се основава на фактическите констатации в акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания, се считат за верни до доказване на противното. В производството пред съда обаче, тежестта на доказване е за административнонаказващия орган. Той трябва да докаже всички обстоятелства относно установяване на нарушението и нарушителя, защото пред съда АУАН и НП нямат презумптивна доказателствена стойност. Това правило е установено с чл. 14, ал. 2 НПК, чиито разпоредби се прилагат субсидиарно по силата на чл. 84 от ЗАНН. В преценката си дали да се издаде НП административнонаказващият орган се основава на фактическите констатации на акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания се считат за верни до доказване на противното. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на нарушителя е да установи, че отразените обстоятелства в АУАН не съответстват на действителното положение, като обаче такива твърдения за други факти и доказателства в обратния смисъл касаторът не е ангажирал, при което съдът несъмнено е обвързан от нормата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

От приложения АУАН, съдът в този състав приема да е спазена процедурата по съставянето му, доколкото е предявен и връчен на нарушителя и подписан от него. Разпитаните полицейски служители не отричат да са съставили и присъствали при съставяне на АУАН и потвърждават тези фактически действия с подписването на АУАН.

Касационният състав приема, че не е оборена презумптивната доказателствена сила на

съставения АУАН в който е посочено, че водачът използва мобилен телефон без устройство, позволяващо използването му без участието на ръцете, в нарушение на чл.104а от ЗДвП, с което вмененото нарушение се явява доказано. За така извършеното нарушение съобразно разпоредбата на чл. 183 ал. 4, т. 6 от ЗДвП се предвижда административно наказание глоба в размер на 50 лв., каквото е и наложеното на нарушителя.

На следващо място касационната инстанция не споделя мотивите на районния съд за несъответствие между описанието в АУАН и в НП. От страна на актосъставителя и наказващия орган не са допуснати пороци при съставянето на АУАН и НП, касаещи описанието на нарушението и правната му квалификация. Нарушението е описано точно и ясно и напълно позволява да се разбере административнонаказателното обвинение. Соченото от съда несъответствие между текстовото описание на нарушението не е от категорията на съществените, което да е ограничило правото на защита на наказаното лице и да е препятствало възможността му адекватно да я организира.

По изложените съображения е дължима отмяна на обжалваното решение на основание чл.221, ал.2 АПК и на основание чл.222, ал.1 АПК постановяване на друго по същество на спора за потвърждаване на наказателното постановление.

Водим от горното, Административен съд – София – град, XVIII – ти Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно Решение от 24.01.2026г. на Софийски районен съд, 11-ти състав, постановено по анд.№ 16460/2025г, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 25-8177-000006/03.09.2025г., издадено от началника на ГРУ-С. при РДГП-Аерогари при ГДГП-МВР, с което на Г. П. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева, на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП, за нарушение по чл.104а от същия закон.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

